

SABIR

Ailelerin çocuklarına kazandırmayı arzuladığı hususiyetler ve alışkanlıklar saymakla bitmez: dürüstlük, çalışkanlık, temizlik, düzen, cesaret, saygı, hoşgörü, özgüven, girişimcilik...

Ya sabır? Kaç anne-baba çocuğunun sabırlı biri olmasını hayal ediyor acaba?

Yolculuğun, haberleşmenin ve her türlü işin hızlı ve kolayca yapıldığı çağımızda "sabırlı olmak" zordur ve fitri bir yatkınlığınız yoksa bu konuda eğitilmiş olmanız gerekir. Zira kişiliğin temellerinin atıldığı yaşları düşünürsek "sabır eğitimi" öncelikle ailelerin işidir.

Bazen çocuklara, onları parka götüreceğimizi yahut evimize misafir geleceğini söylemeyiz, "Ne zaman gideceğiz? Ne zaman gelecekler?" sormasınlar diye.

Çocuklar arzularının bir an önce yerine getirilmesini istiyorlar diye "Bakarız / Düşünürüz / Sonra"yı kabul etmiyorlar diye net bir olumsuz cevapla isteklerini geri mi çevirmeliyiz? Sonra da "Hayır!" "Olmaz!"ı kabul etmedikleri için şiddete mi başvurmalıyız?

İlk başlarda mızızlanan çocuğun sabretmeye alışması için, ebeveynin de çocuğun söylemlerine sabretmesi lâzım. Çocuklarımızın rol modele ihtiyacı olduğunu ve söylediklerimizden ziyâde yaptıklarımızdan etkilendiklerini unutmayalım.

İşin sırrı tekrarlarla çocuğu alıştırmakta yatıyor. Yani annenin çocuğa "Baban işten gelince seni parka götürecektir." demesi gerekiyor. Daha sonra "Hafta sonu parka gideceğiz." diye çocuğun birkaç günlük beklemelere alışmasını sağlayabilirsiniz.

Sabır eğitimi almayan çocuk, zayıf karakterli olur, teşebbüs ruhu yoktur onda, çabuk ve kolay vazgeçer, bunalımlıdır, streslidir, mızızdır, mutsuzdur. Daha okul çağında problemler başlar. Çocuğumuz okul notlarının açıklanmasını beklemek yerine onları umursamamayı tercih edebilir. Ders sonu zilinin çalmasını dört gözle bekleyip son dakikayı geri sayımla geçiren bir öğrenci olup çıkabilir. Bunun daha kötüsü de var; bazı öğrenciler kalemi elinden bırakmak için sınavın bitmesini bile beklemiyor!

Sabrı çocuklar en güzel aile içerisinde öğrenirler.